

De rockende rouw van Miet Warlop

Met *One song* dropt Miet Warlop een energiebom op het Festival d'Avignon. Haar muzikale race tegen de klok is een oefening in exorcisme én een ode aan het leven en het collectief.

Filip Tielens

maandag 11 juli 2022 om 3.25 uur

'One song': één grote familie die elkaar door dik en dun steunt. © Christophe Raynaud de Lage

'One song' speelt nog tot 14 juli op het Festival van Avignon, dat loopt tot 26 juli. De Belgische première is op 1 oktober in NTGent. Later is het stuk te zien in Leietheater Deinze, CC Strombeek, De Warande Turnhout en De Singel Antwerpen.

**** (4*)

Onder een loden zon en met een drukte vanjewelste is het 76ste Festival van Avignon van start gegaan. Het is de laatste editie onder leiding van directeur Olivier Py, die na tien jaar het stokje [doorgeeft aan Tiago Rodrigues](#). Gezien de Belgische connecties van deze Portugese regisseur, onder meer met Tg Stan, is de verwachting dat de komende jaren heel wat Belgische artiesten zullen afzakken naar de Pausenstad.

Ook deze editie lopen onze landgenoten in de schijnwerpers, met volgende week de prestigieuze première van *Futur proche* van Opera Ballet Vlaanderen en Jan Martens op de Cour d'honneur van het Palais des papes. Maar eerst is het aan Miet Warlop, die samen met NTGent het gloednieuwe *One song* presenteert. Met twaalf performers is het haar grootste creatie tot nu toe, en een straffe synthese van twintig jaar creëren op de snijlijn van muziek, beeldende kunst en theater.

Witte gypjes

One song is een kruising tussen een concert en een sportwedstrijd. Terwijl het publiek toestroomt op de met hoge muren omgeven binnenplaats van het Lycée Saint-Joseph, warmen de performers zich op in blauw trainingspak. Actrice Karin Tanghe, die de rol van scheidsrechter opneemt, kondigt hen ondertussen aan in een onverstaanbaar brabbel-Frans.

De muziektrip start met een tikkende metronoom die het tempo aangeeft, waarna de ene na de andere muzikant/sporter invalt. Elisabeth Klinck speelt de hele tijd viool op de evenwichtsbalk en Simon Beeckaert tokkelt op de contrabas terwijl hij sit-ups doet op een turnmat. Willem Lenaerts moet zich dan weer afduwen op een springplank om de synthesizer te kunnen bespelen die hoog aan een klimrek hangt. En terwijl Melvin Slabbinck voortdurend heen en weer rent tussen zijn twee drumtoestellen, trappelt zanger Wietse Tanghe ter plaatse op de loopband. Met *'Run for your life/ 'till you die, 'till I die, 'till we all die'* trapt hij een stomend concert op gang dat een uur lang blijft voortdenderen en slechts bestaat uit één repetitieve song.

Warlop is erin geslaagd om een sluimerend verdriet te kanaliseren tot een knallende performance

De overgave waarmee de muzikanten zich, op hun witte gypjes, smijten, is bijzonder geestig. De adrenaline spat van hen af, net als het zweet. Tussen hen danst een mannelijke cheerleader (Milan Schudel), die de muzikband toejuicht maar zelf door niemand wordt aangemoedigd. Op een tribune op de scène juttten vijf andere performers de muzikanten ondertussen verder op, waarbij ze zelf in extase raken en als hooligans bijna het kot afbreken.

Verlies en verdriet

Op een occasionele slow motion na gaat het tempo steeds verder de hoogte in, tot iedereen in ademnood raakt. Maar wanneer een muzikant de strijd staakt, springt een ander in de bres om dit rituele concert op de rails te houden. Die collegialiteit is aandoenlijk: hier is één grote familiale bende aan het werk die elkaar door dik en dun steunt.

One song is het vierde deel in de reeks *Histoire(s) du théâtre* van NTGent, waarvan alle afleveringen werden uitgenodigd in Avignon. Initiatiefnemer Milo Rau beet de spits af met [La reprise](#), daarna volgden Faustin Linyekula en de controversiële Angélica Liddell, die vorige zomer over de tongen ging met *Liebestod*. Ze kregen allemaal de opdracht een stuk te maken over hun geschiedenis als theatermaker, dat de essentie van hun praktijk vat.

Miet Warlop greep terug naar *Sportband/afgetrainde klanken*, een performance uit 2005. Het was een requiem voor haar broer Jasper die uit het leven was gestapt, een woordloos stuk omdat ze toen niet de woorden kon vinden voor de schokkende gebeurtenis die haar leven zo overhoop had gegooid.

© Raynaud de Lage

Nu, bijna twee decennia later, vindt ze die woorden wel en giet ze ze in een songtekst. De lyrics – waaraan Jeroen Olyslaegers heeft meegewerkt – gaan niet rechtstreeks over het verlies van haar broer, maar focussen op het universele verdriet van wie achterblijft.

'Knock knock/ Who's there?/ It's your grief from the past', zingt Wietse Tanghe telkens opnieuw, alsof het verdriet steeds opnieuw komt spoken. *'Grief is here to stay'*, klinkt het verderop, *'Grief is like a liquid and it never goes away'*.

Ondertussen plaatst de cheerleader in de achtergrond gipsen bordjes met woorden als *'never'*, *'why'*, *'if'*. Ze vormen geen logische zinnen, net zoals gedachten of gevoelens zich vaak ook niet logisch laten ordenen.

Oerkreet

De melancholie sluimert door in de muziek, die een loop vormt met variaties en schommelingen in ritme, waarbij de rouw nu eens rauwer en dan weer milder binnenkomt. Tegelijk is het ook een rockende oerkreet die barst van de levenslust, energie en humor. De performers verweren zich met man en macht én met de glimlach tegen de opspelende avondbries, de pingpongballetjes die op Wietse Tanghe worden afgevuurd en de druppels die neervallen op het drumstel – geen regen, wel een goed gemikt theatraal effect waarbij het water bij iedere mep opspat.

One song is een razende trip die een behoorlijk engagement vraagt van het publiek, maar die afgaande op de staande ovatie en de enthousiaste reacties aankomt als een uppercut. Warlop is erin geslaagd om, samen met haar theaterfamilie, een sluimerend verdriet te kanaliseren tot een knallende performance. Het is een stevige oplawaai, maar ook een gezamenlijke oefening in exorcisme.

https://www.standaard.be/cnt/dmf20220710_97648582